

หายปวดเพราะปฏิบัติกรรมฐาน

อุไร คมคาย

๒๔ เม.ย. ๓๕

R6009

ข้าพเจ้าชื่อ นางอุไร คมคาย อดีตอาจารย์ใหญ่ระดับ ๗ โรงเรียนบางเตือ อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี ปัจจุบันอายุ ๖๐ ปี เรื่องราวของข้าพเจ้ามีดังนี้

เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๒๘ ขณะที่ข้าพเจ้าเดินทางกลับจากการประชุมประจำเดือน เกิดมีอาการปวดขาทั้ง ๒ ข้างขึ้นมาอย่างรุนแรงจนไม่สามารถจะก้าวเดินได้ บุตรของข้าพเจ้าต้องรับตัวไปส่งโรงพยาบาล รักษาตัวอยู่เป็นเวลา ๑ เดือนเต็ม ๆ อาการดีขึ้นนิดหน่อย เวลาเดินจะมีอาการเจ็บไปทั้งตัว ถ้านั่งหรือนอนจะไม่เจ็บ บุตรของข้าพเจ้าพาไปรักษาหลายแห่ง โรงพยาบาลบ้าง หมอจีนหมอแผนโบราณ หมอญี่ปุ่น(ฝังเข็ม) แทบจะกินยาแทนข้าว เป็นอยู่เช่นนี้จนถึงปี ๒๕๓๓ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ข้าพเจ้าปฏิบัติราชการได้ไม่เต็มที่เลย นำรำคาญตัวเอง จึงตัดสินใจลาออกราชการ เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๓๓ แล้วไปถือศีลบวชชีพราหมณ์อยู่ ๑๐ วัน

เพื่อนเห็นว่าข้าพเจ้าสนใจทางการทำสมาธิ จึงนำหนังสือของหลวงพ่อดำเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณมาให้อ่านรวม ๔ เล่ม พร้อมทั้งบรรยายถึงคุณความดีของหลวงพ่อ ความศักดิ์สิทธิ์ของวัดอัมพวันให้ข้าพเจ้าฟัง และชักชวนให้ข้าพเจ้าไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน พร้อมทั้งรับรองว่าข้าพเจ้าต้องอยู่ได้แน่ ๆ เพราะที่อยู่สบายที่ถ่ายสะดวก อาหารก็บริบูรณ์ บุคลากรมีอัธยาศัยดีทุกคน

ตั้งแต่วันหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงให้บุตรพาไปดูวัดก่อน เพราะยังไม่แน่ใจ ต่อมาจนถึงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๓๔ ข้าพเจ้าจึงได้มีโอกาสไปปฏิบัติจริง เนื่องจากบุตรสาวชวนให้ไป แล้วตัวเขาไปบวชพรหมณ์เพื่อแก้บ่นด้วย แต่ครั้งนี้อยู่ได้เพียง ๔ วัน เพราะลูกสาวลางานไว้แค่ ๔ วัน

ต่อมาข้าพเจ้าหาโอกาสไปปฏิบัติอีก คือวันไป ๒-๓ เดือนก็ไปอยู่เสีย ๗ วัน บางที ๑๐ วันบ้าง ตลอดมาจนถึงปี ๒๕๓๕ นี้อาการเจ็บปวดหายไปเกือบเป็นปกติ นั่งลุกได้คล่องตัวขึ้น เดินได้ดีและเดินได้ไกล ๆ และเดินได้เหมือนคนปกติ ไม่เดินกะเผลกกะเผลกเหมือนเมื่อก่อน

จะขอเล่าถึงการปฏิบัติสักเล็กน้อย การปฏิบัติกรรมฐานของที่วัดอัมพวันนี้จะเริ่มจากเดินก่อนครึ่งชั่วโมง ใช้ภาวนาว่า ขว้างหนอ ซ้ายหนอ หยุดหนอ ยืนหนอ กลับหนอ พอครบ

ครึ่งชั่วโมงจะนั่งขัดสมาธิ ขวาทับซ้าย อีกครึ่งชั่วโมง ในวันแรกก็ไปเริ่มปฏิบัติ พอวันที่ ๒ ของการปฏิบัติจะให้เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมงสลับกันไป ตามตารางปฏิบัติของทางวัดที่แจกให้ผู้เข้าปฏิบัติศึกษาให้เข้าใจก่อนปฏิบัติคิดแล้วจะมีเวลาปฏิบัติวันละ ๑๐ ชั่วโมง ข้าพเจ้าอ่านดูครั้งแรกคิดว่าร่างกายของข้าพเจ้าคงไปไม่รอด แต่เมื่อมาถึงแล้วก็จะอดทนทำดู เพราะหลวงพ่อบอกว่าไม่มีใครปฏิบัติกรรมฐานแล้วตาย ถึงแม้จะปวดเจ็บจนตัวสั่น เหงื่อท่วมตัวก็กัดฟันทนจนครบชั่วโมง แต่พอลุกขึ้นยืนเดินรู้สึกตัวเบาขึ้น เดินคล่องขึ้น ดีกว่าทำกายภาพบำบัดอีก ข้าพเจ้าเพียรพยายามไปปฏิบัติรวม ๔ ครั้ง ดังที่ว่าครั้งละ ๗ วันบ้าง ๑๐ วันบ้าง ๑๒ วันบ้าง จนขณะนี้ข้าพเจ้าหายจากโรคเวโรครกรรมนั้นแล้ว ที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าเป็นโรคเวโรครกรรม เพราะขณะที่ข้าพเจ้านั่งสมาธินั้น พอจิตนิ่งจะเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าทำไว้เพราะความซนเมื่อวัยรุ่นได้ทุกอย่าง เช่น ดิงู จับปลา ตีกบ ตีคางคก ขว้างปาเบ็ด ไก่ สุนัข ที่เข้ามารบกวนในบริเวณบ้าน คือแทนที่จะไล่ไปตี ๆ ก็ใช้ดักตีเขาเจ็บ ๆ บ้างก็ขาหัก ตายไปบ้าง ไม่เคยคิดสงสารเลย แต่เมื่อโตขึ้นก็ได้เลิกไปนานแล้ว นานจนลืมหมด จนได้มานั่งปฏิบัติจึงปรากฏการณ์ต่าง ๆ ให้เห็นว่า “ทำกรรมไว้อย่างไรย่อมได้รับผลกรรมนั้นแล” ตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันเป็นคำจริงแท้แน่นอนที่สุดในโลก

ดังนั้นถ้าท่านผู้ใดมีอาการเจ็บปวดป่วยไข้ จนอดทนระอาใจที่จะรักษาแล้ว จงไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ดู เผื่อจะหายโรคอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นนี้บ้าง